

Κηδείες αγνοουμένων

Επιμέλεια: Ανδής Πέτσα - Σαββίδου

Τον πολυαγαπημένο μας σύζυγο, πατέρα, παππού και αδελφό

ΑΝΔΡΕΑ ΔΗΜΗΤΡΗ ΝΗΣΤΙΚΟΥ
(47 ετών, από τη Βόνη)

κηδεύουμε σήμερα Τετάρτη 14 Μαΐου, στις 5 μ.μ. από τον ιερό ναό Απ. Φιλίππου στα Λατοιά.

Η τύχη του αγνοείτο από τις 15 Αυγούστου 1974 και τα οστά του ανευρέθησαν σε ομαδικό τάφο κοντά στο τουρκοκυπριακό χωριό Μπέκκιουγιου και ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο DNA.

Καλούμε όσους επιθυμούν να τιμήσουν τη μνήμη του με την παρουσία τους όπως παρευρεθούν.

Οι τεθλιμμένοι:

Σύζυγος: Παναγιώτα Νηστικού

Παιδιά: Γεωργία - Παναγιώτης Δημοσθένους, Κική - Δημήτρης Δημητρίου,

Σώτος - Σοφία Ανδρέου, Ρούλλα Κυριακίδου

Εγγόνια, αδέρφια και λοιποί συγγενείς

Παρακαλούμε αντί στεφάνων να γίνουν εισφορές για τον Αντιρευματικό Σύνδεσμο και για τις άπορες οικογένειες της ενορίας Αποστόλου Φιλίππου.

*Αγαπημένε μας πατέρα,**

η γυναίκα σου Παναγιώτα, τα παιδιά σου, Γεωργία, Κυριακή, Σωτήρης και Ρούλα, συγγενείς και φίλοι αγαπημένοι, βρισκόμαστε εδώ στον ιερό τούτο χώρο για να σου απευδύνουμε το ύστατο αντίο με καθυστέρηση 40 ολόκληρων χρόνων.

Αποκαλούμε συνήθως ήρωες όσους πολέμησαν και έπεσαν ηρωικά μαχόμενοι στα πεδία μαχών.

Όμως και συ ένας ήρωας είσαι για μας. Ναι, ανήκεις στους ηρωικά πεσόντες και είμαστε περήφανοι για σένα.

Όταν εμείς φύγαμε στις 14 Αυγούστου το 1974 με λεωφορείο από το χωριό με άγνωστο προορισμό, εσύ έμεινες στο χωριό για να φυλάξεις τη γη, το σπίτι, τα γεννήματά μας: το σιτάρι, το κριθάρι που θέρισες, το φρεσκοαλεσμένο ζεστό αλεύρι. Να φουντίσεις τα ζυμωμένα γωμιά που είχε αφήσει αφούρνια η μάμα μας στην πινακωτή.

Πιστεύαμε εκείνη τη μέρα πως θα ξαναγυρίζαμε στο πατρικό μας σπίτι και θα ανταμώναμε ξανά. Ποτέ δεν γυρίσαμε και ποτέ δεν ξαναανταμώσαμε.

Το νήμα της ζωής σου κόπηκε την επόμενη μέρα που φύγαμε, στις 15 Αυγούστου.

Αδώς πολίτης, όπως και τόσοι άλλοι, έγινες δύμα του παράλογου πολέμου. Προστέθηκες στον κατάλογο των ονομάτων των αγνοουμένων.

Ομιλία της κόρης του Κικής Δημητρίου

Μας απόμειναν οι δύμησες από σένα. Θύμησες γλυκές, γεμάτες αρώματα. Θύμησες άσβηστες από τα παιδικά και εφηβικά μας χρόνια, γιατί μέχρι εκεί αξιωθήκαμε να σε χαρούμε αλλά και να μας χαρείς. Γεννημένος στην Κυθρέα, ξεδιγασμένος με το νερό του Κεφαλόβρουσου σου που κυλούσε στο ποτάμι κάτω από το πατρικό σου σπίτι και πότιζε ανθρώπους και περβόλια... Σε θυμάμαι να ανηφορίζεις τους δρόμους της Κυθρέας με το ποδήλατό σου για το πατρικό σου σπίτι. Στο ποδήλατο να καθόμαστε τα δυο παιδιά σου και εσύ να αγκομαχάς ποδηλατώντας να ανεβείς τις ανηφόρες, για να φτάσεις στο πατρικό σου σπίτι, να δεις τους γονείς και τα αδέρφια σου. Ήσουν καλός οικογενειάρχης, άνθρωπος φιλήσυχος, καλοσυνάτος, θρησκευόμενος, φυσιολάτρης.

Σε θυμάμαι κάθε φορά που γύριζες από το πότισμα των σπαρμένων χωραφιών μας, να κρατάς στα χέρια σου μυρωδάτα ματσικóriδα κομμένα από τον κάμπο της Μεσαρκάς. Ακούραστος εργάτης που με τον μόχθο σου και τον ιδρώτα σου πότιζες το χώμα για να δώσει τους πλούσιους καρπούς της η γη. Η αυλή μας παράδεισος. Μυρωδάτες τριανταφυλιές, γιασεμιά, κρινάκια, φορτωμένα με καρπούς δένδρα, όλα φυτεμένα από τα δικά σου δυνατά χέρια. Η αξίνα, η τσάπα, το φτυάρι παιχνίδι στα χέρια σου. Μνήμες ανεξίτηλες.

Για χρόνια ζώντας με αυτές τις δύμησες, περιμέναμε τον γυρισμό σου. Χρόνια αγωνίας, πόνου. Η προσφυγιά και η έλλειψη οικονομικών πόρων για να εξασφαλίσουμε τα απαραίτητα για επιβίωση, έκανε πιο αισθητή την απουσία σου.

Οι δυσκολίες όμως μας έκαναν πιο δυνατούς για να παλέγουμε, να μορφωθούμε, να γίνουμε σωστοί άνθρωποι στην κοινωνία.

Δίπλα μας η μάνα μας. Η Παναγιώτα μας. Μια μάνα άξια. Ηρωίδα. Μάνα και πατέρα μαζί. Βράχος. Δούλεγε σκληρά για να μας μεγαλώσει. Στην προσφυγιά, στην αγωνία και τον πόνο που ένιωθε για την απουσία σου... ήρθε να προστεθεί και ο πόνος της ξενιτιάς των δυο παιδιών σας. Μας μεγάλωσε με αρχές και αγάπη για τον άνθρωπο. Αξίες που μεταλαμπάδεψε και στα δικά μας παιδιά, τα εγγόνια σας που λατρεύει αλλά και την λατρεύουν. Στα 93 της χρόνια είναι γεμάτη σοφία. Είναι ακόμα το στήριγμά μας, και για τα εγγόνια της, μέγας συμβουλάτορας. Νιώθαμε την έλλειψή σου και στις μεγάλες μας χαρές και στις μεγάλες μας λύπες.

Η ελπίδα για τον γυρισμό σου άρχισε να ξεθωριάζει με τα χρόνια. Την αντικαταστήσαμε με την επιθυμία να βρεθούν τα οστά σου και να ταφείς με τις πρόπουσες τιμές, όπως αρμόζει σε κάθε νεκρό και όπως ορίζει η εκκλησιαστική τάξη.

Ανάγκη που ο άνθρωπος είχε από τα πανάρχαια χρόνια: να προσφέρει στο νεκρό τις τιμές που του αρμόζουν.

Και συ για 40 χρόνια, ριγμένος σε ένα αρχαίο τάφο κοντά στο χωριό μας, να περιμένεις. Η γυχή σου ήθελε να αναπαυθεί... Ήρθε, αγαπημένη μας πατέρα, η ιερή αυτή ώρα. Νιώθουμε λύπη για τον άδικο χαμό σου αλλά και λύτρωση, γιατί σε παραδίνουμε επίσημα στα χέρια του Θεού.

Ας προσευχηθούμε όπως ο Κύριος, ο Θεός, τάξει την γυχήν σου ένθα οι δίκαιοι αναπαύονται. Αιωνία σου η μνήμη!!!

Ας μη βρέξει ποτέ
το σύννεφον, και ο άνεμος
σκληρός ας μη σκορπίσει
το χώμα το μακάριον
που σε σκεπάζει.

Ας το δροσίξει πάντοτε
με τ' αργυρά της δάκρυα
η ροδόπεπλος κόρη
και αυτού ας ξεφυτρώουν
αιώνια τ' άνθη.